

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové, soudce Mgr. Jiřího Lifky a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové v právní věci

žalobce: **A. N.**

zastoupen advokátem Mgr. Bc. Ladislavem Kočkou

sídlem Vodičkova 709, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **náměstek policejního prezidenta**

sídlem Strojnická 27, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2011, č. j. PPR-13237-5/ČJ-2011-99KP

takto:

- I. Rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ze dne 20. 9. 2011, č. j. PPR-13237-5/ČJ-2011-99KP **se zrušuje** a **věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 8 808 Kč.

Odůvodnění:

Žalobou ze dne 18. 11. 2011 se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí ředitele Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování ve věcech kázeňských (dále též „správní orgán prvního stupně“) č. j. 186/2011 ze dne 9. 6. 2011. Uvedených

rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce shledán vinným ze spáchání jednání, které mělo znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v příslušném znění (dále též „zákon o přestupcích“), kterého se měl dopustit tím, že dne 18. 1. 2011 v 8:44 hodin při jízdě služebním vozidlem RZ ... v ulici Cínovecká, Praha 8, svo. 806621 nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou v daném úseku na 80 km/h, neboť jel rychlostí 104 km/h (po odečtu přípustné tolerance 100 km/hod). Uvedeným jednáním měl žalobce porušit ustanovení § 4 písm. b) a § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), protože mu byl dle § 51 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o služebním poměru“) uložen kázeňský trest pokuta ve výši 2 500 Kč.

Žalobce v první řadě namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí – žalovaný se dle jeho názoru omezil na citace jednotlivých vyjádření a jejich prosté odmítání prostřednictvím hodnocení důkazů v rozporu se základními právními principy. Žalovaný měl důkazy hodnotit jednostranně a izolovaně, a kromě toho bez potřebných odborných znalostí hodnotil zdravotní stav žalobce i dopravní situaci a jízdu z technického hlediska.

Žalobce dále namítl, že nemohl naplnit podstatu přestupku ve smyslu § 2 zákona o přestupcích, neboť jeho jednání nenaplnilo podmínku porušování nebo ohrožování zájmu společnosti. Za možnou prvotní příčinu svého zrychlení označil žalobce snahu o prověření možného protiprávního jednání v souvislosti s podezřelou poznávací značkou vozidla před ním. Žalobce byl přesvědčen, že jednal v souladu s § 10 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o policii“), který mu ukládá povinnost přijmout opatření k odstranění ohrožení vnitřního pořádku a bezpečnosti, jakož i v souladu s § 69 odst. 1 uvedeného zákona. V důsledku postupu v souladu se zákonem o policii tedy byla vyloučena protiprávnost žalobcova jednání ve smyslu § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu.

Správní orgány tvrzení žalobce označily za účelové, tento svůj závěr však zdůvodnily pouze poukazem na skutečnost, že žalobce o věci nesepsal neprodleně úřední záznam. Tím však dle žalobce jeho tvrzení nijak nevyvrací; případný postih za nesepsání úředního záznamu nebyl předmětem daného řízení. Žalobce kromě toho upozornil, že z § 109 zákona o policii mu v dané situaci neplynula povinnost úřední záznam sepsat, ba naopak by to bylo v rozporu s obecně prosazovanými strategiemi omezování nadbytečné administrativy.

Žalobce dále namítl, že správní orgány označily jeho tvrzení, že k překročení dovolené rychlosti došlo v důsledku zdravotní indispozice, za účelové, aniž by tento závěr dostatečně odůvodnily. Žalovaný bez dostatku podkladů a odborných znalostí konstatoval, že s ohledem na krátký časový interval a za předpokladu konstantní rychlosti bez podřazení by nebylo možno zrychlit o více než 20 km/h. Žalobce k tomu uvedl, že po odečtení přípustné tolerance naměřená rychlost skutečně nepřevyšovala dovolenou rychlost o více než 20 km/h, především však namítl, že spisový materiál neobsahuje žádný důkaz o tom, že jel žalobce před případným sešlápnutím plynového pedálu konstantní

rychlostí, ani že nepodřadil. Výpověď svědka J. K. zpochybnil žalovaný nepodloženou úvahou o nedůvěryhodnosti tohoto svědka.

Žalobce vyjádřil nesouhlas se závěrem správního orgánu prvního stupně, že k argumentaci žalobce, že se v rámci služební cesty dostal do situace, kdy se rozhodl zahájit příslušné kroky vedoucí k pronásledování možného pachatele trestného činu a zabránit možného protiprávnímu jednání, nelze zaujmout bližší stanovisko, neboť příslušná skutečnost nebyla předmětem daného řízení. Skutečnost, že otázka vypracování úředního záznamu naopak byla předmětem řízení učiněna, považuje žalobce za projev libovůle správního orgánu prvního stupně. Žalovaný se pak ve svém rozhodnutí odmítl zabývat výkladem spojení „je-li to nezbytně nutné“ ve smyslu § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu s poznámkou, že již z jazykového výkladu je zřejmé, že dopadá na situace, v nichž by nevyužití výjimky dle zmíněného ustanovení vedlo k nemožnosti splnit některý ze zákonných úkolů Policie České republiky. Zároveň však podle něj otázku, zda je provedení úkonu policistou nezbytné, musí vyhodnotit policista sám – žalobce přitom tuto otázku vyhodnotil výše uvedeným způsobem. Uvedl-li žalovaný, že dle § 109 zákona o policii musí být každý, i nedokončený úkon zadokumentován úředním záznamem, žalobce k tomu namítl, že není zřejmé, z čeho žalovaný tento závěr dovozuje.

S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil, a uložil žalovanému povinnost nahradit náklady řízení.

Podáním ze dne 30. 1. 2012 se k žalobě vyjádřil žalovaný.

Shrnu, že správní orgány při rozhodování vycházely z údajů zjištěných laserovým měřičem rychlosti. Fotografie založená ve spisovém materiálu nenasvědčuje žalobcovým tvrzením. Napadené rozhodnutí se vypořádává s okolnostmi, za nichž je možné uplatnit výjimku dle § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu. Policista, který v rámci své pravomoci provede úkon dle § 10 zákona o policii, musí následně přesvědčivě doložit, za jakých okolností k tomu došlo. Žalobce uvedl současně několik důvodů pro překročení dovolené rychlosti, správní orgány ovšem jeho tvrzení vyhodnotily jako účelová. V rozhodnutí je konkrétně uvedeno, v čem je spatřováno žalobcovo jednání a proč správní orgány považovaly jeho námitky za liché. Bylo dostatečně prokázáno, že vozidlo řídil žalobce, a z takto vyhodnoceného jednání je zřejmé, že žalobce ohrozil zájem společnosti spočívající v bezpečnosti silničního provozu. Uložení kázeňského trestu pokuty v nejvyšší možné výši je dle názoru žalovaného přiměřené.

Na základě uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ze správního spisu vyplývají následující podstatné skutečnosti:

Dne 23. 2. 2011 byl na Policejní prezidium České republiky doručen k projednání spisový materiál č. j. KRPA 999/SPA-211 zaslaný Krajským ředitelstvím Policie hlavního města Prahy. Z něho je zřejmé, že žalobce dne 18. 1. 2011 v 8:44 hodin při jízdě služebním vozem s registrační značkou ... v ulici Cínovecká, Praha 8, svo. 806621 nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost, stanovenou v daném úseku na 80 km/h. Žalobce jel v tomto úseku rychlostí 104 km/h (po odečtu přípustné tolerance rychlostí 100 km/h). Součástí spisového materiálu je též přípis o odevzdání přestupku ze dne 18. 2. 2011, ze kterého

vyplývá, že Krajské ředitelství Policie hlavního města Prahy dle centrálního registru motorových vozidel zjistilo, že vlastníkem uvedeného vozidla je Ministerstvo vnitra, a že je vozidlo přiděleno na Úsek náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování. Vzniklo tak důvodné podezření, že se přestupku proti plynulosti a bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích dopustila osoba podléhající kázeňské pravomoci ve smyslu § 10 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích; věc byla proto dle § 58 odst. 3 písm. a) uvedeného zákona odevzdána k dalšímu projednání správnímu orgánu prvního stupně.

Dne 1. 3. 2011 učinil žalobce úřední záznam č. j. PPR-4258/ČJ-2011-99TN, v němž se k věci vyjádřil. Potvrdil, že dne 18. 1. 011 v odpoledních hodinách v rámci služební činnosti řídil předmětné vozidlo, zároveň však vyjádřil přesvědčení, že k naplnění skutkové podstaty přestupkového jednání nedošlo. Popsal, že jej v místě, v němž mu byla naměřena vyšší než dovolená rychlost, předjelo osobní vozidlo světlé barvy vyšší třídy opatřené registrační značkou Prahy. Uvedené vozidlo dle žalobce respektovalo rychlostní limit a nejelo o mnoho rychleji, než on. Žalobce si následně uvědomil, že registrační značka působí dojemem, že je sice uchycena v plastovém rámečku, chybí však úchytné šrouby. Napadlo ho, že by se mohlo jednat o odcizené vozidlo opatřené pro převoz odcizenou registrační značkou; rozhodl se proto věc prověřit a zařadil se do levého jízdního pruhu, aby se vozidlu přiblížil. Když však počal zrychlovat, pocítil náhle pálení v nose a štípání v očích, načež žalobce kýchl. Následně mu slzely oči, lapal po dechu a čekal opětovné kýchnutí. Během uvedeného stavu nebyl schopen plnohodnotně ovládat své tělo ani vozidlo. Snažil se však udržovat směr i rychlost jízdy, zároveň ovšem připustil, že mohl též sešlápnout plynový pedál. Uvedený stav během krátké chvíle pominul, žalobce se přiblížil k pronásledovanému vozidlu a zjistil, že je registrační značka uchycena matnými šrouby, které pouze vyvolávaly dojem prázdných otvorů. Žalobce tedy nezjistil důvodnost podezření z protiprávního jednání.

Dne 18. 3. 2011 proběhlo ve věci ústní jednání. Na něm žalobce k věci uvedl v podstatě stejné skutečnosti, které popsal v úředním záznamu z 1. 3. 2011. Dále uvedl, že dle jeho názoru nebyla naplněna skutková podstata přestupku, a to i z hlediska nebezpečnosti pro společnost.

Na ústním jednání dne 18. 3. 2011 vypovídal též svědek J. K., který byl v rozhodné době spolujezdcem žalobce. Svědek v podstatných okolnostech potvrdil výpověď žalobce. Uvedl, že přibližně v místě, v němž byla žalobci naměřena vyšší než povolená rychlost, žalobce náhle přerušil hovor slovy „Hele ho!“, načež se zařadil do levého pruhu. Následně žalobce dle výpovědi svědka *„začal tak nějak zvláštně lapat po dechu, zdálo se, že si kýchne, bylo to rychlé a zmatené, asi si kýchnul, pronesl nějaký hrubý výraz, škmořil obličej, kroutil se za volantem, lepil se na volant, zvedal ze sedačky“*. Po odeznění uvedeného stavu žalobce svědkovi vyložil své podezření ohledně chybějící registrační značky vpředu jedoucího vozidla (viz výše) i závěr o jejím uchycení matnými šrouby.

Rozhodnutím č. 186/2011 ze dne 9. 6. 2011 shledal správní orgán prvního stupně žalobce shledán vinným ze spáchání jednání, které mělo znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona o přestupcích, jehož se měl dopustit tím, že dne 18. 1. 2011 v 8:44 hodin při jízdě služebním vozidlem RZ ... v ulici Cínovecká, Praha 8, svo. 806621 nerespektoval nejvyšší

dovolenou rychlost stanovenou v daném úseku na 80 km/h, neboť jel rychlostí 104 km/h (po odečtu přípustné tolerance 100 km/hod). Uvedeným jednáním měl žalobce porušit ustanovení § 4 písm. b) a § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, protože mu byl dle § 51 zákona o služebním poměru uložen kázeňský trest pokuta ve výši 2 500 Kč.

K argumentaci žalobce ohledně situace, v níž se rozhodl zahájit kroky vedoucí k pronásledování možného pachatele trestného činu a zabránit protiprávnímu jednání, nemohl správní orgán prvního stupně zaujmout bližší stanovisko, neboť uvedená skutečnost nebyla předmětem řízení. Zároveň se ovšem správní orgán prvního stupně zabýval možností uplatnění výjimky z § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu. V této souvislosti označil tvrzení žalobce o plnění úkolů policie za účelové s tím, že žalobce nepovažoval za nutné o tvrzeném plnění úkolů sepsat úřední záznam (sepsal jej až na pokyn nadřízeného s bezmála dvouměsíčním zpožděním). Jeho postup by tak byl v rozporu s § 109 zákona o policii.

Argumentaci zdravotní indispozicí správní orgán prvního stupně označil za irelevantní. Dle výpovědi žalobce i svědka se jednalo o několik vteřin, a během takto krátkého časového úseku by žalobce za předpokladu konstantní rychlosti a absenci podrážení nemohl překročit rychlostní limit o více než 20km/h. Uvedenou argumentaci tedy správní orgán prvního stupně vyhodnotil jako účelovou.

Správní orgán prvního stupně odmítl též argumentaci žalobce, že jeho jednáním nedošlo k bezprostřednímu ohrožení osob ani majetku, neboť se jednalo o přehledný úsek silnice, který navíc následně přecházel v úsek s nejvyšší dovolenou rychlostí 100 km/h. Správní orgán prvního stupně uvedl, že řidič motorového vozidla je povinen respektovat nejvyšší dovolenou rychlost, která je povolena v daném úseku. V této souvislosti označil svědeckou výpověď J. K. za účelově ovlivněnou s tím, že svědkův popis celé situace byl až nápadně podobný výpovědi žalobce. S ohledem na časový odstup vzbuzuje detailnost svědecké výpovědi pochybnosti o důvěryhodnosti. Totožnosti výpovědí žalobce a svědka bylo dle správního orgánu prvního stupně dosaženo v důsledku předchozí domluvy.

Správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu při dolní hranici. Přihlédl přitom k druhu přestupku, jeho společenské nebezpečnosti i k tomu, že žalobce jinak plnil služební povinnosti řádně a bez výhrad.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 20. 6. 2011 odvolání. Nad rámec argumentů uvedených též v žalobě žalobce namítal, že se správní orgán prvního stupně nedostatečně zabýval jeho argumentací ohledně uplatnění výjimky dle § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu, neboť pouze poznamenal, že daná skutečnost není předmětem řízení. Žalobce zdůraznil, že pronásledování vozidla s podezřelou registrační značkou bylo doloženo svědectvím jeho, jakož i jeho spolujezdce. Správní orgán prvního stupně označil obě výpovědi za účelové, odůvodnil to však pouze poukazem na jejich nápadnou shodu. Kromě toho se správní orgán prvního stupně dle žalobce nedostatečně zabýval hodnocením materiální stránky přestupku.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 20. 9. 2011 žalovaný odvolání žalobce zamítl. Shrnul, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů,

kteřé vážil jak jednotlivě, tak v celku. Žalovaný proto shledal prvostupňové rozhodnutí přezkoumatelným a námitku nepřezkoumatelnosti označil za nerelevantní. K žalobcově argumentaci výjimkou dle § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu žalovaný uvedl, že „zaobírání se pojmem ‚je-li to nezbytně nutné‘ v souvislosti s [zmíněným ustanovením upravenými situacemi] v podstatě irrelevantní. Jak totiž vyplývá z jazykového výkladu tohoto pojmu, muselo by jít o situace, kdy by nevyužití tohoto oprávnění vedlo k nemožnosti splnit některý ze zákonných úkolů Policie ČR“. Otázku nezbytné nutnosti zakročit musí dle žalovaného vždy na místě vyhodnotit sám policista, následně ovšem musí také provedení úkonu (a to i nedokončeného) zadokumentovat ve smyslu § 109 zákona o policii, a to bez zbytečného odkladu. Žalobce ovšem úřední záznam pořídil až po 42 dnech od události, a na pokyn svého nadřízeného. Kromě toho žalobce v úředním záznamu i v odvolání uvedl sice takový detail, jako kýchnutí, zároveň ovšem neuvedl registrační značku vozidla, které měl pronásledovat. Tato skutečnost dle žalovaného ukazuje na účelovost tvrzení žalobce. Žalovaný také nepovažoval za nutné zabývat se dále odvolacími námitkami vztahujícími se k příčině zvýšení rychlosti, tedy tvrzenou snahou odvrátit nebezpečí následkem zdravotní indispozice, neboť i toto tvrzení žalobce měl za ryze účelové.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů přezkoumal, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, jaký tu byl v době rozhodování správních orgánů, a shledal, že žaloba je důvodná.

Soud se na prvním místě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, kterou žalobce více či méně konkrétně uplatnil na několika místech žaloby a ve vztahu k několika aspektům rozhodnutí.

Žalobce v první řadě spatřoval nepřezkoumatelnost ve způsobu, jakým se žalovaný vypořádal s jeho tvrzením, že jednal v souladu s § 10, resp. § 69 odst. 1 zákona o policii, pročez měla být vyloučena protiprávnost jeho jednání ve smyslu výjimky dle § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu. Uvedené námitce byl soud nucen přisvědčit.

Správní orgán prvního stupně se k uvedenému tvrzení, které žalobce předestřel již u ústního jednání dne 18. 3. 2011, vyjádřil značně rozporuplně (na což ostatně žalobce ve své žalobě taktéž poukazuje). Nejprve uvedl, že k tvrzení žalobce o tom, že jednal v souladu se zákonem o policii, nemůže zaujmout bližší stanovisko, neboť příslušná skutečnost nebyla předmětem řízení, následně se však o dva odstavce dále zabýval žalobcovou argumentací ustanovením § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu, která je ovšem s jeho tvrzením o existenci situace, v níž plnil úkoly policie ve smyslu zákona o policii, nerozlučně spjata. Žalobcovu argumentaci pak správní orgán prvního stupně označil za účelovou s poukazem na skutečnost, že o svém jednání žalobce nese-psal neprodleně úřední záznam dle § 109 zákona o policii – tuto argumentaci přejal ve svém rozhodnutí též žalovaný, který tak dle svých slov nepovažoval za nutné se výkladem § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu a jeho případnou aplikací na žalobcův případ dále zabývat.

Městský soud v Praze k tomu předně uvádí, že § 109 zákona o policii nestanoví policistovi povinnost učinit úřední záznam o každém provedeném úkonu. Povinnost sepsat úřední záznam je totiž stanovena u konkrétních úkonů dle zákona o policii (např. § 26 odst. 5, § 34 odst. 3, § 35 odst. 3, § 47 odst. 5 ad.) - § 109 pak pouze stanoví náležitosti,

které má úřední záznam splňovat. Tomuto výkladu ostatně napovídá též skutečnost, že je § 109 systematicky zařazen mezi společná ustanovení zákona o policii. Pro úkony dle § 69 odst. 1 zákona o policii, mezi které je třeba pronásledování vozidla se zdánlivě podezřelou registrační značkou z policistovy vlastní iniciativy řadit, povinnost sepsat úřední záznam stanovena není. Zmíněné ustanovení sice hovoří o tom, že – je-li to třeba – policista za účelem získání poznatků o trestné činnosti dokumentuje skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin, žalobce nicméně dle svého tvrzení existenci takových skutečností ověřil a vyvrátil.

Úkolem správních orgánů v daném řízení bylo přesvědčivým způsobem vyvrátit žalobcovu tvrzení o pronásledování vozidla s podezřelou registrační značkou, které bylo podepřeno svědeckou výpovědí jeho spolujezdce. Správní orgány se místo toho omezily na závěr o účelovosti žalobcova tvrzením založený na skutečnosti, že žalobce o svém postupu nese-psal úřední záznam – k tomu však, jak soud vyložil výše, žalobce nebyl povinen. Zcela nedostatečným způsobem se pak se svědeckou výpovědí vypořádal správní orgán prvního stupně, dle kterého byla nevěrohodná a účelová, neboť se nápadně shodovala s výpovědí žalobce. Shodu svědecké výpovědi s tvrzením žalobce je třeba obecně považovat spíše za skutečnost svědčící ve prospěch žalobce. Není přijatelné, aby správní orgán bez dalšího (resp. pouze s odkazem na časový odstup) vyhodnotil svědeckou výpověď a tvrzení žalobce jako *příliš* shodné a svědeckou výpověď v důsledku toho označil za nevěrohodnou a účelovou – navíc za situace, kdy sám tvrzení žalobce žádnými relevantními důkazy nevyvrací. V této souvislosti je třeba zmínit též námitku žalobce, dle něhož žalovaný svědeckou výpověď zpochybnil nepodloženou úvahou o nedůvěryhodnosti žalobce. Skutečnost je však taková, že žalovaný se ve svém rozhodnutí se svědeckou výpovědí nevypořádal vůbec (byť jen odkazem na závěry správního orgánu prvního stupně), a to navzdory tomu, že žalobce proti způsobu, jakým se správní orgán prvního stupně se svědeckou výpovědí vypořádal, brojil ve svém odvolání ze dne 20. 6. 2011.

Pokud by správní orgány tvrzení žalobce o plnění úkolů policie dle zákona o policii nevyvrátily, měly se zabývat výkladem a aplikací výjimky dle § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu na daný případ. Konkrétně měly posuzovat, zda v případě žalobce došlo k naplnění všech podmínek pro uplatnění výjimky, tedy zda byl žalobce řidičem útvaru Policie České republiky dle nařízení ministra vnitra č. 80/2001, zda bylo v daném případě nerespektování rychlostního limitu pro plnění úkolů dle zákona o policii nezbytné, a zda žalobce při řízení vozidla dbal potřebné opatrnosti, aby neohrozil bezpečnost silničního provozu na pozemních komunikacích. Jak nicméně soud uvedl již výše, žalovaný se možností aplikace § 18 odst. 9 na daný případ výslovně odmítl zabývat, neboť se spokojil se závěrem o účelovosti žalobcova tvrzení vzhledem k absenci neprodleně sepsaného úředního záznamu o postupu žalobce.

S ohledem na výše uvedené Městskému soud v Praze nezbylo než konstatovat, že ve vztahu k žalobcovu tvrzení důvodu překročení nejvyšší dovolené rychlosti spočívajícím v plnění úkolů dle zákona o policii a z něj vyplývající možnosti aplikace výjimky dle § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.

Skutečnost, že soud napadené rozhodnutí shledal částečně nepřezkoumatelným, mu ovšem nebrání posoudit další žalobní body, které s nepřezkoumatelnou částí rozhodnutí nesouvisí. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 212/2006-

74 ze dne 19. 2. 2008 dokonce plyne, že krajský soud je povinen ostatní žalobní námitky vypořádat.

V dalším žalobním bodu žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů ve vztahu k jeho tvrzení, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti mohlo dojít též v důsledku zdravotní indispozice. Na tomto místě je třeba poznamenat, že argumentace žalobce o nepřezkoumatelnosti se týká především rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť žalovaný se uvedeným tvrzením v podstatě vůbec nezabýval – pouze jej na poslední straně rozhodnutí označil za ryze účelové.

Již z uvedeného je zřejmé, že ani ve vztahu k žalobcem tvrzené zdravotní indispozici nelze napadené rozhodnutí považovat za řádně odůvodněné. Žalovaný se s tvrzením žalobce opět opomněl vypořádat byť jen souhlasným odkazem na odůvodnění správního orgánu prvního stupně, a opět zcela pominul i skutečnost, že tvrzení žalobce bylo podpořeno souhlasnou svědeckou výpovědí spolujezdce.

Též v případě předmětného tvrzení žalobce bylo úkolem správních orgánů jej buď přesvědčivě vyvrátit, nebo případně vyložit (jako se o to pokusil správní orgán prvního stupně), z jakého důvodu nemohla zdravotní indispozice žalobce ovlivnit hodnocení jeho jednání jakožto jednání majícího znaky přestupku. V této souvislosti musel soud přisvědčit žalobci též v tom, že správní orgán prvního stupně nedostatečně ozřejmil, jakým způsobem došel k některým předpokladům, na základě kterých případný vliv zdravotní indispozice hodnotil. Zároveň je však třeba konstatovat, že oproti názoru žalobce nebylo k tomuto hodnocení nezbytně třeba nějakých zvláštních odborných znalostí – správním orgánům by bylo stačilo činit logické dedukce ze zjištěného skutkového stavu, resp. z tvrzení žalobce, a srozumitelně vyložit, jakým způsobem došly k předpokladu o konstantní rychlosti žalobce před zrychlením a k absenci podrážení.

S poukazem na shora uvedené důvody Městský soud v Praze zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), a to jednak pro jeho nepřezkoumatelnost z nedostatku důvodů a jednak proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu náleží náhrada účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Ty jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby) po 2 100 Kč dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2012, a dále dvěma paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Právní zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto s ohledem na § 57 odst. 2 s. ř. s. se náhrada nákladů za zastoupení zvyšuje o částku odpovídající této dani (21 %). Celkem tak soud žalobci přiznal na náhradě nákladů řízení částku 8 808 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. prosince 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu